

anffaffe Møbler i Stedet for at leie dem; men det er slet ikke saa paafaldende, thi, naar man er nødsaget til at leie Møbler saa dyrt, som det kongelige Theater hidtil har været nødt til, saa at det dertil har brugt henved 4,000 Kr. om Aaret, saa vil man let kunne indse dette. Vi have allerede i Diebliffet et meget respektabelt Møbelmagasin, saa at vi kunne konkurrere med forskjellige andre Møbelmagasiner her i Byen, og det bliver naturligvis betydeligere Aar for Aar; men naar der er gaaet nogle Aar endnu, saa forventer jeg, at Theatret paa denne Konto kan komme ud af det med 1,000 Kr. aarlig. Saar antager jeg at ville komme til at bruge 18 a 1900 Kr.; næste Aar lidt mindre, og saa antager jeg samtidig at kunne komme ud af det med 1,000 Kr. om Aaret. Der er altsaa for Fremtiden sparet 3,000 Kr. om Aaret ved den Foranstaltning, som man finder paafaldende. Jeg skal slutte med disse Bemærkninger.

Lomborg: Saavidt jeg forstod den cerede sidste Aaler, rettede han en Opfordring til mig om at tage et af mine Forslag tilbage. Deri kan jeg ikke sige ham.

Magius: Der er et Punkt i Statsrevisionens Betænkning, som i Aar er blevet fremdraget, og som det kun undrer mig, at man ikke tidligere har faaet Die for; men jeg kan ikke rette nogen Bebrejdelse imod Nogen i saa Henseende, da jeg selv først i det sidste Aarstid er bleven opmærksom paa den Uoverensstemmelse, som der er mellem forskjellige Lovbestemmelser. Jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Statsrevisionens Betænkning Pag. 177 nederst paa Siden, hvor Aalen er om Rantonnementskilling. Dengang Hverloven blev gennemført, og Rantonnements- og Felttillægsloven af 14de Mai 1870 kom ud, blev det bestemt, at under Forhold, hvor Militære blive lagte i Rantonnement og faae Bepfising hos Værterne eller komme under Rantonnementsforhold paa en saadan Maade, at de faae Naturalforpleining, skal der afdrages et vist Beløb af Mandskabets Lønning til Erstatning for den Middagsmad, som det saaledes faar, og dette Afdrag blev i 1870 bestemt til 14 Skilling. Der er der vist Ingen, der vil sige, at det er for Meget, især hvor Naturalforpleiningen skal kjøbes. Men nu var der

kvartierungsanordning af 4de Juli 1850, hvor det var bestemt, at, naar Militære bleve indkvarterede hos Beboere, og Beboerne vare forpligtede til at yde dem et Middagsmaaltid, og man ikke frivillig kunde blive enig om dettes Bestaffenhed, skulde det være i Kvalitet og Kvantitet lig den Middagsmad, som blev tilstaaet Mandskabet ved Naturalforpleining, og efter denne Bestemmelse tilkommer der da kun Værterne 12 Skilling for dette Maaltid. Følgen har nu været, at, hvor Militære ere komne paa Rantonnementsfod og ere bleve indkvarterede i Byer eller paa Landet, er der bleven afdraget 14 Skilling af Mandskabets Lønning, medens de vedkommende Kvarterværter kun have faaet 12 Skilling i Erstatning. Jeg maa talke Statsrevisionen, fordi den første Gang har henledet Opmærksomheden paa dette Forhold. Man skulde nu tro, at det vilde være tilsvækkeligt at henlede Opmærksomheden herpaa, saa vilde vedkommende Ministerium sørge for at faae denne Uoverensstemmelse afhjulpen. Jeg ser imidlertid af det Svar, der er givet Statsrevisionen, at jeg ikke kan hengive mig til noget Naab i saa Henseende; men jeg tilstaa, at jeg ikke fatter, hvorledes man har kunnet resonnerer saaledes, som det er slet i Svaret. Dette Svar findes i Pag. 178 øverst — jeg skal ikke læse det op, for ikke at optage Tiden med det — og ganske vist ser man, at det er aldeles lovligt, hvad der er slet; men jeg tror dog ikke, at man kan sige, at det er rigtigt, at Staten tager to Skilling af hver Mand's Lønning og putter dem ind i Statskassen, uden at Staten har nogenstahelt Udgift i Anledning af dette Forhold. Jeg blev selv opmærksom paa dette Forhold ved i 30 Dage at blive lagt i Rantonnement med min Baillon; jeg blev nemlig da spurgt om, hvor de to Skilling bleve af, som bleve indeholdte af Mandskabets Lønning, uden at Værterne fik dem, og jeg maatte naturligvis udtale, at det var ganske lovligt; men jeg tænkte ved mig selv, at der dog vistnok maatte være indløbet en Feil, idet man ikke havde søgt at bringe Rantonnementsloven i Uoverensstemmelse med Loven af 1850. Man kan nu enten gaa den ene Vej og sige, at Soldaten kun skal betale 12 Skilling, hvilket ganske vist er den Retning, som jeg nærmest kunde ønske, man gik, eller man kan fastsætte Betalingen for Kvarterværterne til 14 Skilling, hvad jeg ikke kan sige Noget imod, da det vistnok er en saa